

Un blestem disperat...

Florin-Cezar CĂLIN

Ascund azi frigul iernii să nu doară,
(sub fulgi de nea ce-mi curmă suferința).
- Gândind la tine, pentru prima oară!
Am învățat ce-nseamnă stăruința.

"- Tu floare asuprită de tristețe!",
Revigorează-mi un trecut abstract.
Să nu găsim temuta bătrânețe,
Mult prea devreme și în mod compact.

- Iubita mea ce-ai fost vândută lumii!
(pe bani puțini și fără chibzuință).
- Așteaptă tu misterele luminii!
Căci au să-ți facă mare trebuință.

Când vei simți căldura mea deodată,
- Cum te va-nvălu pe neștiute!
- Iar dragostea ce o credeai uitată!
Ti-ar completa din goulurile-ți multe.

- În lacrima-ți de sentimente pure!
Eu am ascuns credința mea odată.
Ca să ne-ndemne dar și să îndure,
Prezența mea, destul de-ntortocheată.

- Iubirii tale tu dă-i glasul meu!
(dorința mea și toate cele mute).
Ca să-nțeleagă (chiar și Dumnezeu),
- De ce acestea ne erau tăcute!

- Atunci să te cuprindă febra vietii!
(și să adăști la mine când te chem).
- Căci nu e om, în roua dimineții!
Să-mi știe disperatul meu blestem.

Brăila, august 2017